

- 1) BIBLICKÉ DĚJINY
- 2) MELCHISEDECH

O Melchisedechovi se toho v Bibli moc nepíše, dvakrát velmi stručně ve Starém Zákoně (1. Mojžíšova 14,18 a Žalm 110,4) a jedenkrát trochu obsírněji v Novém Zákoně (Židům 5,6 – 7,21). Mám za to, že Bible chce být praktickou knihou pro obrácení a návrat k Bohu pro všechny lidi, proto se zde spíše zaměřuje na sledování životního příběhu prostého člověka Abrahama, kterého si Bůh vyvolil, aby nám na něm ukázal svůj záměr s námi a s celým lidstvem, než sledováním života králů a jejich mudrců, i když ani těm se později Bible nevyhýbá. Melchisedech se objevuje v Bibli a zase mizí jako král a kněz Boha Nejvyššího v jediné osobě (historicky prý naprosto ojedinělé) a proto autoritou stojící nad Abrahamem. Abraham se setkává s Melchisedechem po jedné vítězné bitvě, přináší mu desátek z kořisti a Melchisedech ho vítá chlebem a vínem, předobrazem těla a krve Kristovy a požehnal mu. To bylo zhruba 2000 let před Kristem. Pak asi 1000 let nic, až na jediný verš v Davidově Žalmu 110, prorocky se vztahující na Krista: „**Hospodin přísahal a nebude žet: Ty jsi kněz navěky podle Melchisedechova řádu.**“ Pak opět asi 1000 let nic, až konečně v Novém Zákoně vysvětlující epištola (dopis) Židům. Melchisedech je trvalým předobrazem Kristova velekněžství za celý svět před živým Bohem. (Biblické chápání, kdo je kněz: kněz je zástupce lidu přinášející Bohu oběti v chrámu za jejich hříchy.) Zdá se, jakoby se autor epištoly Židům trochu zlobil na adresáty a nechtěl nic o Melchisedechovi prozradit, když píše:

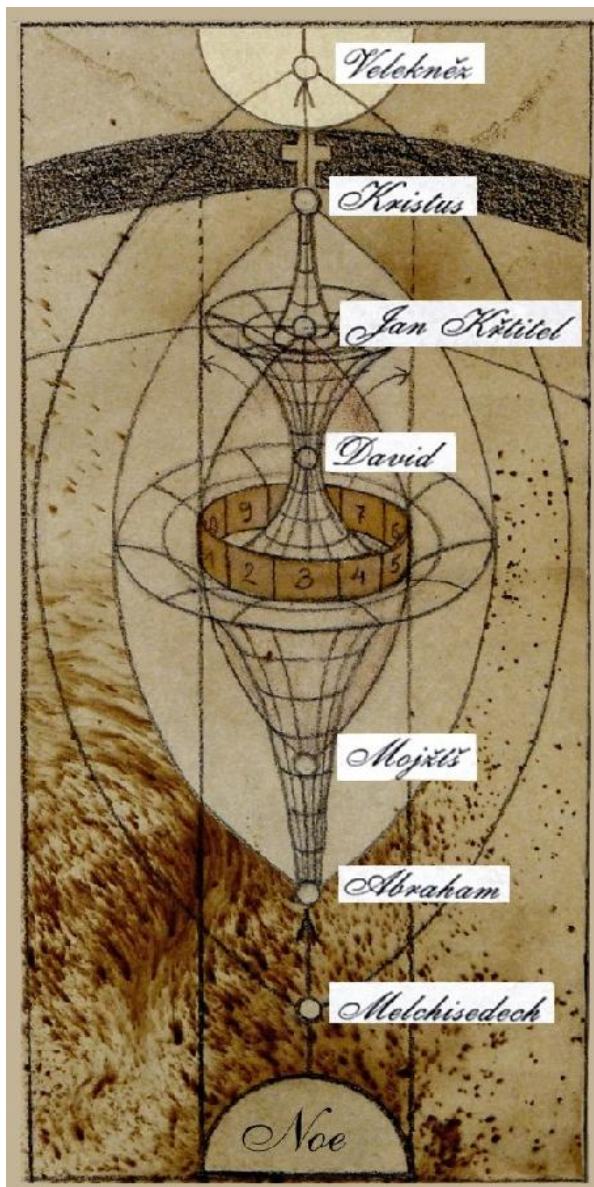
O tom by bylo mnoho co mluvit, ale je těžké vám to vyložit, protože nejste ochotni slyšet. Za takovou dobu už byste měli být sami učitelé a zatím opět potřebujete, aby vás někdo učil abecedě Boží řeči, potřebujete mléko, ne hutný pokrm. (Židům 5,11-12)

Na mne to dříve dělalo dojem, že učení o Melchisedechovi je pouze pro pokročilé a nelze ho vlastně plně pochopit bez dokonalé zbožnosti. Možná to trochu platí o Kristově velekněžství, ale myslím si, že fenomén Melchisedech může v jistém smyslu dobře posloužit i začátečníkům, pro lepší pochopení věčnosti a dějin spásy.

Melchisedech je spojován s horou Sijónem, na které sídlil. V Bibli si Bůh často ke svým projevům používal různé hory: Ararat, Moria, Sijón, Gerizím, Choréb, Karmel, Olivová aj. Král David se však rozpoměl na Sijón a na Melchisedecha a opěvoval Sijón jako horu Boží ve svých žalmech (chvalozpěvech). Jeden příklad z mnohých:

Ze Sijónu, místa dokonalé krásy, zaskvěl se Bůh. (Žalm 50,2)

Sijón se tak stal v žalmech obrazem trvalé Boží přítomnosti a v novozákonním výkladu žalmů je pak Sijón synonymem pro církev.

Melchisedech také již vlastní atributy Ducha Svatého z Nového Zákona. Autor epištoly Židům o něm píše:

Tento Melchisedech, král Sálemu a kněz nejvyššího Boha, vyšel vztříc Abrahamovi, když se vracel po vítězství nad králi. Požehnal mu a Abraham mu z veškeré kořisti dal desátý díl. Jméno Melchisedech se vykládá jako král spravedlnosti, král Sálemu pak znamená král pokoje. Je bez otce bez matky, bez předků jeho dny nemají počátek a jeho život je bez konce. A tak podoben Synu Božímů zůstává knězem navždy. (Židům 7,1 – 3)

Nechci nikomu brát doslovnou víru, ale myslím si, že atributy „dny nemají počátek“ a „život bez konce“ se týkají pouze povahy jeho kněžství a je opravdu jen **podoben** Kristu. Pokud bychom chtěli věřit doslovně tomu slovu, musel by to být sám Ježíš v nadpřirozené podobě, asi jako když se zjevil společně s třemi mládenci v ohnivě peci v Babiloně (Daniel 3,25), nebo Jozuovi jako velitel Hospodinova zástupu v zaslíbené zemi po průchodu Jordánem (Jozue 5,13 – 15), ale myslím si, že to není nutné. Melchisedech byl smrtelník jako každý jiný člověk, stal se však symbolicky trvalým strážcem věčnosti, věčné Boží přítomnosti na zemi.

Nový zákon říká o Duchu Svatém:

Vždyť království Boží není v tom, co jíte a pijete, nýbrž ve spravedlnosti, pokoji a radosti v Duchu Svatém. (Římanům 14,17)

Jistě není náhodou, že Melchisedech je králem dvou z těchto tří atributů Ducha Svatého. Melchisedech se překládá jako král **spravedlnosti**, Sálemu bylo jeho královské sídlo na Sijónu, král Sálemu pak znamená král **pokoje**. Celými biblickými dějinami spásy probíhá pomyslná osa světového Ducha Svatého a Melchisedech je jejím pomyslným strážcem. Tuto osu jsem si zvolil jako základní orientační prvek pro své mapy, propojuje strom života v ráji se stromem života v Nebeském Jerusalémě, prochází všemi historickými etapami Bible, vždy středem nějaké „Boží“ hory, zvláště pak Sijónem, který je v centru Jerusalema. Na počátku ji můžeme pomyslně prodloužit až ke Stvoření, které zahájil tentýž Duch Svatý a na konci po průchodu křížem a vylitím krve Beránkovy pak končí před Božím trůnem. Směřování této osy v ponebesí dobře popisuje dopis Židům:

Vy stojíte před horou Sijónem a městem Boha živého, nebeským Jerusalémem, před nesčítelným zástupem andělů a slavnostním shromážděním církve prvorozených, jejichž jména jsou zapsána v nebi a Bohem, soudcem všech a před zesnulými spravedlivými, kteří již dosáhli cíle a před Ježíšem, prostředníkem nové smlouvy a před jeho krví, která nás očišťuje, neboť volá naléhavěji než krev Ábelova. (Židům 12, 22-24)

Tuto kolmou, vertikální osu vidím také ve Stvoření jako předobraz Božího slova (řádu) v každé rostlině, zvláště pak ve vděčném tvaru středového výtrysku vody po dopadu kapky na hladinu a konečně prochází také nitrem každého člověka. Na jednom velikonočním kázání kazatel řekl, že oslátko, na které se Ježíš posadil při vjezdu do Jerusalema je obrazem prostého lidu a jeho pokory. Jsme to my, kdo máme na sebe posadit Krista a vnést ho do **Jerusalema lidských srdcí**. I když smysl kázání byl jiný, ta metafora se mi líbila. Každý máme ve svém nitru pomyslný Jerusalém s horou Sijónem a Melchisedechovou osou pro Ducha Svatého. To má tu výhodu, že nemusíme běžet do skutečného Jerusalema. Ve světovém měřítku je však stále toto město „Boží zřítelnicí“ a až se Ježíš vrátí na zem, vrátí se právě tam.

